

Arrest

nr. 269 789 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Casablanca op 20 november 1974.

Op 17 januari 2009 meldde de verzoekende partij zich aan bij de gemeente Roeselare. Zij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 15 april 2009.

Op 28 januari 2009 meldde de verzoekende partij zich aan op het onthaalbureau. Op 29 januari 2009 werd de aanvraag van de toenmalige werkgever van de verzoekende partij tot het bekomen van een

arbeidskaart B geweigerd door de gemachtigde van de Vlaamse Minister bevoegd voor Werkgelegenheid.

Op 30 september 2011 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Op 30 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 januari 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 november 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk, en tevens nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden aan de verzoekende partij betekend op 16 november 2012.

Op 28 december 2012 legde de verzoekende partij een verklaring ter verkrijging van de Belgische nationaliteit af bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Roeselare.

Op 29 mei 2013 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot verblijfsmachtiging o.g.v. artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet (door de gemachtigde ontvangen op 4 juli 2013). Op 16 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij betekend op 24 juli 2013.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 november 2015 werd de vordering tot schorsing en nietigverklaring verworpen.

Op 9 december 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Tevens werd op 16 juli 2013 een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij betekend op 24 juli 2013.

De op 9 december 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd op 26 januari 2016 zonder voorwerp verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 januari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest van 16 september 2016 werden beide beslissingen vernietigd.

Op 13 oktober 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 december 2016 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 juli 2020 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 maart 2021 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij diende op 17 april 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) nam op 11 oktober 2021 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2021 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.11.1974

Geboorteplaats: Casablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn vader, H. B. (RR: 49.12.31 483- 88), van Belgische nationaliteit.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde wederom volgende documenten voor als bewijs dat hij ten laste is van zijn vader:

- Lijst met bankverrichtingen waaruit blijkt dat de referentiepersoon pensioen ontvangt, een maandelijks uitbetaling ontvangt ten gevolge van een werkongeval en een zorgbudget voor ouderen uitgekeerd krijgt van de Zorgkas CM.

- Lijst bankverrichtingen met uitkering van pensioen op naam van Z. M. waaruit ook blijkt dat zij leefloon geniet. We kunnen met deze bewijzen ook geen rekening houden gezien het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Met betrekking tot betrokkene onvermogen werden wederom geen stavingsstukken voorgelegd bij de huidige aanvraag.

Het paspoort dat betrokkene voorlegde in het kader van huidige procedure werd afgeleverd te Antwerpen op 15.01.2020. Er kan niet worden vastgesteld wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Uit het dossier blijkt dat in het kader van een aanvraag 9bis betrokkene verklaarde reeds in België te zijn sinds 2009 en voordien nog in Italië verbleven te hebben. Het is dus niet duidelijk tot

welk moment hij zijn onvermogenheid in het land van herkomst zou moeten aantonen, en vanaf wanneer hij in Italië heeft verbleven. Het is eveneens niet duidelijk of betrokkene onvermogen was in Italië.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene vader in 2009 met een visum van Casablanca naar België is gereisd. Betrokkene is dus zelf weggetrokken uit het land van herkomst. Er liggen geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene al die tijd in het verleden ten laste zou zijn geweest van referentiepersoon: niet in het verleden in Marokko, noch in Italië. In het schrijven van de raadsman van betrokkene wordt verwezen naar de tijd die reeds verstreken is, en dat er weldegelijk stortingen gebeurd zijn. Voor zover wij daar geen bewijzen van ontvangen kunnen we hier geen rekening mee houden.

De enkele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dateren allemaal van na zijn komst naar België. Het ten laste zijn in het verleden dient vooraf te gaan aan de komst naar België en dient uiteraard ook in België van toepassing geweest te zijn.

Het ten laste zijn mag geen louter gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan dit alles niet worden vastgesteld. Het blijkt dus ook dat betrokkene heden niet ten laste is van referentiepersoon. Hij legde bij de vorige aanvraag immers arbeidsovereenkomsten via Jobfixers.be op zijn naam voor en banktransacties waaruit de bijhorende loonuitbetalingen blijken alsook een arbeidsovereenkomst van Agilitas Group NV en banktransacties waaruit bijhorende loonuitbetalingen blijken.

Betrokkene is dus wel degelijk in staat zelf inkomen te verwerven en is geenszins ten laste van referentiepersoon. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/origine ten laste is/was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De raadsman haalt art 8 EVRM aan als basis voor het gezinsleven. Het staat betrokkene vrij om zich elders te vestigen, en om aldaar zijn gezinsleven voort te zetten met de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om binnen het kader van art 40ter ten laste een verblijfstitel te bekomen. Dit betekent niet dat betrokkene niet via andere legale kanalen zijn verblijf kan aanvragen. Louter het feit dat betrokkene gezin hier gevestigd is, geeft hem alsnog geen recht op verblijf.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2, 3, en 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“La partie adverse considère que la partie requérante n'a pas suffisamment démontré qu'elle était à charge de son père au pays d'origine ou en Italie.

Le requérant vit depuis son arrivée chez son père et qu'il a toujours avoir déclaré avoir été à sa charge. Avant de rejoindre son père en Belgique, le requérant était en Italie et en raison du fait que sa famille était présente en Belgique, il est venu afin de pouvoir vivre à leur côté et être prise en charge par son père.

Depuis de nombreuses années, le requérant vit avec son père en Belgique et ils ont déposé plusieurs documents qu'il était à charge de ce dernier, cela est également démontré par le fait qu'ils vivent ensemble.

Le requérant a vécu une grande partie de sa vie avec son père et à charge de ce dernier que ce soit au Maroc ou en Italie. Cela est démontré par le fait que le requérant a toujours vécu avec son père quand il était en Belgique et qu'il est venu vivre à ses côtés dès qu'il est arrivé en Belgique.

La partie adverse n'a pas pris ses éléments en considération et la décision doit être annulée sur cette base.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader. De verzoekende partij betwist dit niet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. De verwerende partij motiveert *in concreto* dat “*met betrekking tot betrokkene onvermogen wederom geen stavingsstukken (werden) voorgelegd bij de huidige aanvraag*”, dat “*Er kan niet worden vastgesteld wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten*”. Daarom is het volgens de verwerende partij “*niet duidelijk tot welk moment hij zijn onvermogenheid in het land van herkomst zou moeten aantonen, en vanaf wanneer hij in Italië heeft verbleven. Het is eveneens niet duidelijk of betrokkene onvermogen was in Italië*”. Volgens de verwerende partij liggen er “*geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene al die tijd in het verleden ten laste zou zijn geweest van referentiepersoon: niet in het verleden in Marokko, noch in Italië. In het schrijven van de raadsman van betrokkene wordt verwezen naar de tijd die reeds verstreken is, en dat er weldegelijk stortingen gebeurd zijn. Voor zover wij daar geen bewijzen van ontvangen kunnen we hier geen rekening mee houden*”. Daarnaast besluit de verwerende partij ook dat “*Het dus ook (blijkt) dat betrokkene heden niet ten laste is van referentiepersoon*”, en dat “*Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst*”. De verwerende partij besluit met de conclusie dat “*Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst betrokkene niet (voldoet) aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980*”.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2,

eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “*ten laste*” van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c), van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten *Jia en Reyes* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

In haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij sinds haar aankomst bij haar vader leeft, en dat zij ook altijd heeft verklaard ten laste geweest te zijn. Vooraleer zij haar vader vervoegde in België bevond de verzoekende partij zich in Italië en omdat haar familie zich in België bevond is zij naar hier gekomen om aan hun zijde te leven en zich ten laste te zijn van haar vader. De verzoekende partij leeft al vele jaren samen met haar vader in België en zij hebben naar eigen zeggen meerdere stukken neergelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van haar vader. Dat is volgens de verzoekende partij ook aangetoond omdat zij samenwonen. De verzoekende partij stelt een groot deel van haar leven samengeleefd te hebben met en ten laste geweest te zijn van haar vader, zij het nu in Italië of Marokko.

Het is echter duidelijk dat verzoekende partij met deze loutere beweringen de uitgebreide en zeer concrete bovenstaande motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. De verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk uit welke ‘meerdere stukken’ dan wel zou blijken dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar vader. Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de motivering van de bestreden beslissing volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij stukken zou hebben neergelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij voor haar komst naar België onvermogen was en om deze reden reeds ten laste was van haar vader.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“En ce que l'Office des étrangers ne tient aucunement compte de la vie familiale et privée de l'intéressée dans sa

Alors que que l'article 8 de la CEDH garantit le respect de la vie privée et familial et que le requérant est en Belgique depuis plus de 10 ans, y a construit sa vie familiale et privée comme cela ressort de son dossier administratif. L'ensemble de sa famille se trouve également en Belgique.

L'ensemble de ses éléments n'a pas été pris en considération de manière adéquate.

Il ne ressort nullement des motifs de la décision que la partie adverse ait tenu compte dans sa décision de la situation familiale de la partie requérante, qui lui était pourtant parfaitement connue.

Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non- nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante.

En l'espèce, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée et familiale de la requérante.

Votre Conseil a considéré que : «A même supposer que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminé» (CCE n° 92552 du 30 novembre 2012).

En conséquence, la mesure d'éloignement viole l'article 8 de la CEDH ainsi que l'obligation de la partie adverse de motiver ses décisions administratives en conformité avec la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment ses articles 2 et 3 et la loi du 15 décembre 1980, notamment son article 62”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid

is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van haar privé- en gezins- en familielevens aan in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar verzoekende partij verliest uit het oog dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De *in casu* bestreden beslissing is immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing kan dus op zichzelf niet als gevolg hebben dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten en dus ook niet dat haar beweerde privé- of gezinsleven in het gedrang zou komen. De verzoekende partij kan de schending van haar privé- en gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren. In die zin is dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk.

Ook de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Ook deze bepaling heeft immers betrekking op een situatie waarin een beslissing tot verwijdering werd genomen, wat *in casu* niet het geval is. Ook dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

Mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU